

UZASADNIENIE

W dniu 15 marca 2016 r K. B. wniósł o ponowne przeliczenie emerytury w oparciu o nowe dokumenty. Do wniosku zostały załączone dokumenty: angaż z dnia 30 marca 1973 r, karta zmian w stosunku pracy, umowa o pracę z dnia 17 marca 1975 r, angaż z dnia 28 maja 1979 r, 21 kwietnia 1979 r, zaświadczenie o kontynuowaniu zatrudnienia na podstawie umowy zlecenia (1.06.2015 – 30.09.2015).

/wniosek – k. 22 - 30 akt ZUS/

Decyzją z dnia 8 kwietnia 2016 r ZUS II Oddział w Ł. odmówił wnioskodawcy prawa do ponownego przeliczenia emerytury, z uwagi na to, że brak jest danych dotyczących ilości godzin, jaką faktycznie przepracował ubezpieczony w danych latach, natomiast okres zatrudnienia 1.06.2015 – 30.09.2015 r został uwzględniony w wysokości świadczenia decyzją z dnia 22.03.2016 r.

/decyzja – k. 31 akt ZUS/

W dniu 25 kwietnia 2016 r wnioskodawca wniósł odwołanie od tej decyzji wnosząc o wyliczenie jego wynagrodzenia za lata 1964,1965. Wskazał, że w okresie 1959 – 1966 pracował jako rdzeniarnik w odlewni, a jego zarobki przekraczały 118 % średniej krajowej. Pracując jako kierownik czy brygadzysta miał także dodatek w wysokości 20 %, pracował wówczas 14 godzin na dobę, zarobki w okresie 1978 – 1982 sięgały 10000 zł na rękę, była to praca na akord.

/odwołanie – k. 2/

W odpowiedzi na odwołanie organ rentowy wniósł o jego odrzucenie, podnosząc, że wnioskodawca nie przedstawił nowych okoliczności i dowodów, które miałyby wpływ na wysokość emerytury, a roszczenia wnioskodawcy były już przedmiotem postępowania sądowego.

/odpowiedź na odwołanie – k. 4/

Decyzją z dnia 3 listopada 2016 r ZUS II Oddział w Ł., po rozpoznaniu wniosku z dnia 19 października 2016 r o uwzględnienie okresu zatrudnienia (ubezpieczenia) przeliczył ubezpieczonemu emeryturę od 1 października 2016 r. Do ustalenia podstawy wymiaru emerytury przyjęto:

-dotychczasową podstawę wymiaru świadczenia

- wskaźnik wysokości podstawy wymiaru z poprzedniej decyzji przyjęty do obliczenia emerytury wynosi 60,05

- podstawa wymiaru obliczona przez pomnożenie wskaźnika wysokości podstawy wymiaru 60,65% przez kwotę bazową 855,35 zł wynosi 513,64 zł.

Do ustalenia wysokości emerytury zakład uwzględnił: 42 lata, 2 miesiące 4 dni (506) okresów składkowych i 3 lata (36 miesięcy) okresów nieskładkowych.

Po zmianie stażu pracy emerytura wynosi 1288,97 zł.

Świadczenie ograniczone do 100 % podstawy wymiaru tj. do 1288,97 zł. Do emerytury przysługuje dodatek pielęgnacyjny w kwocie od 1 czerwca 2016 r – 208, 67 zł.

/decyzja – k. 43 akt ZUS/

Wnioskodawca uznał powyższą decyzję za krzywdzącą i w dniu 30 listopada 2016 roku, złożył odwołanie, wnosząc o ponowne rozpoznanie sprawy.

/odwołanie - k. 2 akt VIII U 2734/16/

Zakład Ubezpieczeń Społecznych II Oddział w Ł. w odpowiedzi na odwołanie wniósł o jego odrzucenie, podtrzymując argumentację podaną w zaskarżonej decyzji.

/odpowiedź na odwołanie - k. 6 akt VIII U 2734/16/

Postanowieniem z dnia 14 grudnia 2016 r sprawy z obu odwołań zostały połączone do wspólnego rozstrzygnięcia.

/postanowienie – k. 11 akt VIII U 2734/16/

Na rozprawie w dniu 14 lutego 2017 r wnioskodawca oświadczył, że kwestionuje okres pracy w F. – 1959 – 1966, okres 1968 – 1982, nadto, że nie zostały doliczone do emerytury 3 kwartały 2016 r i 4 kwartały 2016 r.

/e – prot. z dnia 14.02.2017 r 00:05:48/

W piśmie z dnia 25 kwietnia 2017 r wnioskodawca wskazał, że ZUS nie wliczył okresu pracy, gdy był na emeryturze i wpłacał, co się należało do ZUS, w MPK miał dodatkowe składniki wynagrodzenia w postaci premii 50%,30%, dodatkowo zalicza się dziennie 6,40 zł za obsługę codzienną samochodu, na rdzewiarni zarobki były od 116 – 118 % średniej krajowej, pracował w kolejnych latach po 12 -14 godzin, a zarobki wynosiły 160-180% średniej krajowej, organ rentowy nie zaliczył okresów ubezpieczenia za 2015,2016 i I kwartał 2017 r.

/pismo – k. 100/

Sąd Okręgowy ustalił następujący stan faktyczny:

Wnioskodawca K. B. urodzony w dniu (...) pobiera emeryturę przyznaną decyzją z dnia 13 grudnia 1996 r., od dnia 1 listopada 1996 r.

/decyzja – k. 16 akt ZUS/

Decyzją z dnia 10 listopada 2004 r. ZUS przeliczył emeryturę wnioskodawcy od dnia 1 lipca 2004 r. przyjmując do ustalenia podstawy wymiaru dochód stanowiący podstawę wymiaru składek na ubezpieczenie społeczne z 10 lat kalendarzowych wybranych z 20 lat poprzedzających złożenie wniosku o emeryturę to jest lat 1979 - 1988. Wskaźnik wysokości podstawy wymiaru wyniósł 58.08 % /decyzja k. 118akt ZUS/.

W dniu 14 kwietnia 2006 r. wnioskodawca wniósł o przeliczenie emerytury z uwzględnieniem w podstawie wymiaru dochodów z 20 lat kalendarzowych.

/ wniosek k. 150 akt ZUS/.

Ustalony przez organ rentowy wskaźnik wysokości podstawy wymiaru z najkorzystniejszych 20 lat kalendarzowych, to jest lat 1960, 1963, 1979-1996, wyniósł 54,58 %. Ponieważ emerytura obliczona przy zastosowaniu tak wyliczonego wskaźnika był niższa od

dotychczasowej decyzją z dnia 6 czerwca 2006 r. ZUS postanowił wypłacać świadczenie w dotychczasowej wysokości.

/decyzja – k. 160 akt ZUS/

Od 29.10.1959 r. do 18.05.1966 r. wnioskodawca był zatrudniony w Fabryce (...) na stanowisku robotnika odlewni w pełnym wymiarze czasu pracy z przerwą na odbywanie służby wojskowej w okresie od 31.10.60 r. do 31.10. 1962. Z powyższego okresu zatrudnienia wnioskodawca udokumentował zarobki z lat 1960, 1962, 1963. Brak jest pozostałej dokumentacji płacowej.

/świadczenie wykonywania pracy w warunkach szczególnych k. 6, wykaz zarobków k. 152akt ZUS/

Od 27.05.1966 do 28.01.1967 r. wnioskodawca był zatrudniony w Przedsiębiorstwie (...) w Ł. na stanowisku kierowcy w pełnym wymiarze czasu pracy z wynagrodzeniem określonym w stawce godzinowej. Zarobki z tego okresu zostały wykazane w karcie wynagrodzeń .

/świadczenie pracy k. 8 akt ZUS /

Od 7.02.1967 r. do 09.09.1967 r. był zatrudniony w Spółdzielni Pracy (...), a od 14.09.1967 r. do 30.05.1968 r. w (...) Przedsiębiorstwie (...) na stanowisku kierowcy w pełnym wymiarze czasu pracy.

/świadczenie pracy k.9, świadczenie wykonywania pracy w warunkach szczególnych k. 11 akt ZUS/.

Od 07.06.1968 r. do 27.07.1968 r. wnioskodawca był zatrudniony w Przedsiębiorstwie (...) w Ł., od 02.08.1968 r. do 19.06.1971 r. w Przedsiębiorstwie (...), a od 07.08.1971 r. do 05.02.1972 r. w Miejskim Przedsiębiorstwie (...) w Ł. na stanowisku kierowcy w pełnym wymiarze czasu pracy.

/świadczenie wykonywania pracy w warunkach szczególnych k. 12. k. 14. świadczenie pracy k. 13 akt ZUS/.

Brak jest dokumentacji płacowej z wymienionych wyżej okresów zatrudnienia. Zachowały się jedynie angaże i karty obiegowe z wykazaniem uposażeniem w stawce godzinowej.

/ okoliczności bezsporna – akta ZUS, zał. akta osobowe – k. 86/.

W okresie czasu od 10.02.1972 r. do 31.01.1975 r. i od 17.03.1975 r. do 18.01.1982 r. wnioskodawca był zatrudniony w Przedsiębiorstwie (...) na stanowisku kierowcy w pełnym wymiarze czasu pracy.

/świadczenie wykonywania pracy w warunkach szczególnych k.15 akt ZUS/

Z okresu tego wnioskodawca udokumentował zarobki z lat 1979-1981.

Za okres 10 lutego 1972 r – 31 grudnia 1978 r zachowały się angaże określające stawkę godzinową dotyczące okresu zatrudnienia od 1 kwietnia 1977 r, umowa o pracę z 15 marca 1975 r.

/zaświadczenie o zatrudnieniu i wynagradzaniu k. 4 akt rentowych, umowa, angaże – k. 99, 102/

Wynagrodzenie wyliczone w oparciu o stawkę godzinową zawartą w angażach z okresu pracy wnioskodawcy w (...) od 07.06. 1968 r do 27.07.1968 r r., w Przedsiębiorstwie (...) od 02.08.1968 r, do 19.06.1979 r r., w MPK od 07 sierpnia 1971 r do 5 lutego 1972 r, w Przedsiębiorstwie (...) od 1 kwietnia 1977 r do 31.12.1978 oraz kwoty wykazane w karcie wynagrodzeń z okresu zatrudnienia w (...) od 27 maja 1966 – do 28 stycznia 1967 r wynoszą:

- w okresie od 27 maja do 31 grudnia 1966 roku - 14.720,90 złotych.

- w okresie od 1 do 28 stycznia 1967 roku - 1 286,58 złotych.

- w okresie od 7 czerwca do 27 lipca 1968 roku oraz od 2 stycznia do 31 grudnia 1968 roku -w łącznie kwota 6.760,00 złotych,

- w roku 1969 -12.157,60 złotych,

- w roku 1970 -12.199,20 złotych,

- w okresie od 1 stycznia do 19 czerwca 1971 roku i od 7 sierpnia do 31 grudnia 1971 roku -łącznie kwota 11.040 złotych,

- w okresie od 1 stycznia do 5 lutego 1972 roku -1 .081,60 złotych,

- w okresie od 1 kwietnia do 31 grudnia 1977 roku - 14.934,60 złotych.

- w roku 1978 - 21.054 złotych. Wskaźnik wysokości podstawy wymiaru z 20 najkorzystniejszych lat kalendarzowych, to jest lat 1960,1963,1966, 1969-1971, 1979-1987, 1990, 1992-1994,1996, wyniósł 58.54 %.

/wyliczenie – k. 176 – 181 , 186 akt ZUS/

Sąd Okręgowy w Łodzi wyrokiem z dnia 15 lutego 2007 roku w sprawie o sygn. akt VIII U 1949/06 , rozpoznając odwołanie wnioskodawcy od decyzji z dnia 6 czerwca 2006 r zmienił zaskarżoną decyzję i ustalił, iż przy obliczeniu wysokości emerytury K. B. należy przyjąć, że podstawą wymiaru składek na ubezpieczenia społeczne stanowiły następujące kwoty:

a) w okresie od 1 stycznia 1964 roku do 18 maja 1966 roku; od 7 lutego do 9 września 1967 roku, od 14 września 1967 roku do 30 maja 1968 roku, od 10 lutego 1972 roku do 31 stycznia 1975 roku oraz od 17 marca 1975 roku do 31 marca 1977 roku - kwota równa miesięcznie najniższemu wynagrodzeniu przewidzianego w jednostkach gospodarki uspołecznionej dla osób zatrudnionych w pełnym wymiarze czasu pracy

b) w okresie od 27 maja do 31 grudnia 1966 roku - kwota 14.720,90 złotych,

c) w okresie od 1 do 28 stycznia 1967 roku - kwota 1.286,58 złotych, '

d) w okresie od 7 czerwca do 27 lipca 1968 roku oraz od 2 stycznia do 31 grudnia 1968 roku - łącznie kwota 6.760,00 złotych,

e) w roku 1969 - kwota 12.157,60 złotych,

f) w roku 1970 - kwota 12. 199,20 złotych,

g) w okresie od 1 stycznia do 19 czerwca 1971 roku i od 7 sierpnia do 31 grudnia 1971 roku - łącznie kwota 11.040 złotych,

h) w okresie od 1 stycznia do 5 lutego 1972 roku - kwota 1.081,60 złotych,

i) w okresie od 1 kwietnia do 31 grudnia 1977 roku - kwota 14.934,60 złotych,

j) w roku 1978 – kwota 21.054 złotych

oraz oddalił odwołanie w pozostałym zakresie.

W uzasadnieniu Sąd Okręgowy podniósł, że spełnione zostały przesłanki do ponownego przeliczenia świadczenia i obliczenia wskaźnika podstawy wymiaru składek z uwzględnieniem spornych okresów zatrudnienia wnioskodawcy w latach 1964 - 1978.

Zdaniem Sądu oprócz niespornych kwot wynagrodzenia wykazanych złożonymi do akt emerytalno - rentowych dokumentami, należy także - przy nie budzącym żadnych wątpliwości zatrudnieniu wnioskodawcy na cały etat i przy ustalonej -stawce godzinowej w okresach zatrudnienia w (...) od 27.05.1966 r. do 28.01.1967 r. i od 07.06.1968 r. do 27.07.1968 r.,w Przedsiębiorstwie (...) od 02.08.1968 r. do 19.06,1971 r.. w Miejskim Przedsiębiorstwie (...) od 07.08.1971 r do 05.02.1972 r. i w Przedsiębiorstwie (...) od 1.04.1977 do 31.12.1978 i - uwzględnić informacje o zarobkach zawarte w karcie wynagrodzeń i angażach, przyjmując jako podstawę wymiaru składek iloczyn stawek godzinowych przez obowiązujący normatywny czas pracy.

Natomiast co do spornych okresów zatrudnienia wnioskodawcy co do których brak jest jakiegokolwiek dokumentów określających wysokość wynagrodzenia, to jest z okresu pracy w:

- Fabryce (...) od 01.01.1964 r. do 18.05.1966 r.,

- w Spółdzielni Pracy – (...) od 07.02.1967 r. do 09.09.1967 r..

- w (...) Przedsiębiorstwie (...) od 14.09.1967 r. do 30.05.1968 r.

- w Przedsiębiorstwie (...) od 10.02.1972 r, do 31.01.1975 r. i od 17.03.1975 r. do 31.03.1977 r., wobec niewątpliwie

udowodnionego zatrudnienia wnioskodawcy na podstawie umowy o pracę i w pełnym wymiarze czasu pracy przyjąć, należy iż podstawę wymiaru składek stanowią kwoty najniższego wynagrodzenia przewidzianego w jednostkach gospodarki uspołecznionej w tych

latach. Brak jest natomiast podstaw do tego by przyjąć, iż podstawę tą - stanowią, kwoty średniego krajowego wynagrodzenia.

/okoliczność bezsporna – wyrok wraz z uzasadnieniem w sprawie VIII U 1949/06 – k 222 – 236/

Decyzją z dnia 24 maja 2007 r organ rentowy, wykonując prawomocny wyrok Sądu Okręgowego, przeliczył wnioskodawcy emeryturę od dnia 1 kwietnia 2006 r, wskazując, że do ustalenia podstawy wymiaru emerytury przyjęto przeciętną podstawę wymiaru składek na ubezpieczenie społeczne z 20 lat kalendarzowych wybranych z całego okresu ubezpieczenia, wskaźnik podstawy wymiaru wynosi 60,05%, podstawa wymiaru obliczona przez pomnożenie wskaźnika wysokości podstawy wymiaru przez kwotę bazową wynosi 485,39 zł, a podstawa wymiaru po waloryzacji wynosi od 1 marca 2004 r – 806,65 zł. Do ustalenia wysokości emerytury zakład uwzględnił 34 lata, 8 miesięcy okresów składkowych, 3 lata okresów nieskładkowych, 4 lata 3 miesiące okresów pracy w gospodarstwie rolnym.

/decyzja – k. 259 akt ZUS/

Powyższą decyzję zaskarżył wnioskodawca, a Sąd Okręgowy w Łodzi w sprawie VIII U 1685/07 wyrokiem z dnia 9 października 2007 r oddalił jego odwołanie, a Sąd Apelacyjny w Łodzi wyrokiem z dnia 10 marca 2009 r oddalił apelację wnioskodawcy.

/okoliczność bezsporna – zał. akta VIII U 1685/07/

Decyzją z dnia 1 marca 2008 r organ rentowy ponownie ustalił wysokość świadczenia – od kwoty bazowej podwyższonej do 100 % przeciętnego wynagrodzenia, przyjętego do obliczenia wysokości tego świadczenia.

/decyzja – k. 263 akt ZUS/

Decyzją z dnia 24 marca 2009 r organ rentowy uwzględnił w wymiarze świadczenia okresy zatrudnienia.

/decyzja – k. 279 akt /

Decyzją z dnia 11 stycznia 2011 r, 28 marca 2011 r, 8 sierpnia 2014 r organ rentowy uwzględnił w wymiarze świadczenia kolejne okresy zatrudnienia.

/decyzja – k. 325,344, 346,akt ZUS /

W dniu 16 września 2014 r ubezpieczony złożył wniosek o emeryturę.

/wniosek – k. 1 akt ZUS/

Decyzją z dnia 15 października 2014 r organ rentowy przyznał wnioskodawcy emeryturę obliczoną na podstawie art. 53 ust. 4 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r o emeryturach i rentach z FUS, od dnia 1 września 2014 r tj. od miesiąca, w którym zgłoszono wniosek.

Do ustalenia podstaw wymiaru emerytury przyjęto:

- dotychczasową podstawę wymiaru świadczenia
- wskaźnik wysokości podstawy wymiaru z poprzedniej decyzji przyjęty do obliczenia emerytury wynosi 60,05
- podstawa wymiaru obliczona przez pomnożenie wskaźnika wysokości podstawy wymiaru 60,05 % przez kwotę bazową 855,35 zł wynosi 513,64 zł,
- do ustalenia wysokości emerytury zakład uwzględnił 40 lat i 4 dni okresów składkowych (480 miesięcy), 3 lata (36 miesięcy) okresów nieskładkowych.

Wysokość emerytury została obliczona:

$$24 \% (...),93 = 766,06 \text{ zł}$$

$$(480 \times 1,3\%) (...),88 = 649,94 \text{ zł}$$

$$(36 \times 0,7\%) / 12 \times 1249,88 = 26,25 \text{ zł}$$

Razem 1442,25 zł, po ograniczeniu do 100% podstawy wymiaru – 1249,88 zł.

Do emerytury przysługuje dodatek pielęgnacyjny w kwocie 206,76 zł.

/decyzja – k. 5 akt ZUS/

Decyzją z dnia 15 października 2014 r organ rentowy wstrzymał wypłatę emerytury od 1 września 2014 r tj. od nabycia uprawnień do emerytury na podstawie art. 53 ust. 4 , w związku ze zbiegiem świadczenia.

/decyzja – k. 353 akt ZUS/

Decyzją z dnia 16 czerwca 2015 r organ rentowy przeliczył wnioskodawcy emeryturę od 1 czerwca 2015 r – od miesiąca w którym zgłoszono wniosek. Do ustalenia podstaw wymiaru emerytury przyjęto:

- dotychczasową podstawę wymiaru świadczenia
- wskaźnik wysokości podstawy wymiaru z poprzedniej decyzji przyjęty do obliczenia emerytury wynosi 60,05
- podstawa wymiaru obliczona przez pomnożenie wskaźnika wysokości podstawy wymiaru 60,05 % przez kwotę bazową 855,35 zł wynosi 513,64 zł,
- podstawa wymiaru po waloryzacji wynosi od 1 marca 2013 – 1230,20 zł, od 1 marca 2014 r – 1249,88 zł, od 1 marca 2015 r – 1285,88 zł.
- do ustalenia wysokości emerytury zakład uwzględnił 40 lat, 10 miesięcy i 4 dni okresów składkowych (490 miesięcy), 3 lata (36 miesięcy) okresów nieskładkowych.

Po zmianie stażu emerytura wynosi 1285,88 zł (doliczono okres 1.08.2014 – 10.06.2015), po ograniczeniu do 100% podstawy wymiaru – 1285,88 zł

Do emerytury przysługuje dodatek pielęgnacyjny w kwocie 208,17 zł.

/decyzja – k. 10 akt ZUS, zaświadczenie – k. 7, akt ZUS, karta przebiegu zatrudnienia – k. 9 akt ZUS/

Decyzją z dnia 3 marca 2016 r organ rentowy przeliczył wnioskodawcy emeryturę od 1 lutego 2016 r – od miesiąca w którym zgłoszono wniosek. Do ustalenia podstaw wymiaru emerytury przyjęto:

- dotychczasową podstawę wymiaru świadczenia
- wskaźnik wysokości podstawy wymiaru z poprzedniej decyzji przyjęty do obliczenia emerytury wynosi 60,05
- podstawa wymiaru obliczona przez pomnożenie wskaźnika wysokości podstawy wymiaru 60,05 % przez kwotę bazową 855,35 zł wynosi 513,64 zł,
- podstawa wymiaru po waloryzacji wynosi od 1 marca 2016 r – 1288,97 zł.
- do ustalenia wysokości emerytury zakład uwzględnił 41 lat, 1 miesiąc i 14 dni okresów składkowych (493 miesiące), 3 lata (36 miesięcy) okresów nieskładkowych.

Po zmianie stażu /doliczono okres 1.10.2015 – 31.12.2015 r/ emerytura wynosi 1285,88 zł, po ograniczeniu do 100% podstawy wymiaru – 1285,88 zł.

Emerytura po waloryzacji wynosi 1288,97 zł.

Do emerytury przysługuje dodatek pielęgnacyjny w kwocie 208,67 zł – od dnia 1 marca 2016 r.

/decyzja – k. 14 akt ZUS, zaświadczenie – k. 12 akt ZUS/

Decyzją z dnia 22 marca 2016 r organ rentowy przeliczył emeryturę od 1 marca 2016 r – od miesiąca w którym zgłoszono wniosek. Do ustalenia podstaw wymiaru emerytury przyjęto:

- dotychczasową podstawę wymiaru świadczenia
- wskaźnik wysokości podstawy wymiaru z poprzedniej decyzji przyjęty do obliczenia emerytury wynosi 60,05
- podstawa wymiaru obliczona przez pomnożenie wskaźnika wysokości podstawy wymiaru 60,05 % przez kwotę bazową 855,35 zł wynosi 513,64 zł,
- podstawa wymiaru po waloryzacji wynosi od 1 marca 2016 r – 1288,97 zł.
- do ustalenia wysokości emerytury zakład uwzględnił 41 lat, 5 miesięcy i 4 dni okresów składkowych (497 miesięcy), 3 lata (36 miesięcy) okresów nieskładkowych.

Po zmianie stażu /doliczono okres 11.06.2015 – 30.09.2015 / emerytura wynosi 1288,97 zł, po ograniczeniu do 100% podstawy wymiaru – 1288,97 zł.

Emerytura po waloryzacji wynosi 1288,97 zł.

Do emerytury przysługuje dodatek pielęgnacyjny w kwocie 208,67 zł – od dnia 1 marca 2016 r.

/decyzja – k. 19, zaświadczenie – k. 16, karta przebiegu zatrudnienia – k. 21 akt ZUS/

W dniu 15 marca 2016 r K. B. wniósł o ponowne przeliczenie emerytury w oparciu o nowe dokumenty. Do wniosku zostały załączone dokumenty:

- angaż z dnia 30 marca 1973 r dotyczący zatrudnienia w Przedsiębiorstwie (...),
- karta zmian w stosunku pracy pracownika z okresu zatrudnienia w Miejskim Przedsiębiorstwie (...) w Ł. dotyczące 1971 r,
- umowa o pracę z dnia 15 marca 1975 r dotycząca (...) Przedsiębiorstwa (...),

-angaż z dnia 28 maja 1979 r dotyczący zatrudnienia w Przedsiębiorstwie (...)

- angaż z 21 kwietnia 1979 r dotyczący zatrudnienia w Przedsiębiorstwie (...),

- zaświadczenie o kontynuowaniu zatrudnienia na podstawie umowy zlecenia (1.06.2015 – 30.09.2015).

/wniosek – k. 22 - 30 akt ZUS/

Umowa o pracę z dnia 15 marca 1975 r, angaż z 21 kwietnia i 28 maja 1979 r zostały załączone wcześniej do akt rentowych.

/k. 99, 102 akt rentowych/

Dokument w postaci kart zmiany nie figurował w aktach rentowych. Przy ustaleniu wysokości świadczenia z okresu zatrudnienia w MPK uwzględniono stawki godzinowe z angaży – 6,40 zł sierpień -wrzesień 1971 r, październik 1971 – luty 1972 – 5,20 zł.

/wyliczenie – k. 175 -176 akt ZUS, wyrok SO w Łodzi z dnia 15 lutego 2007 r/

Decyzją z dnia 8 kwietnia 2016 r ZUS II Oddział w Ł. odmówił wnioskodawcy prawa do ponownego przeliczenia emerytury, z uwagi na to, że brak jest danych dotyczących ilości godzin, jaką faktycznie przepracował w danych latach, natomiast okres zatrudnienia 1.06.2015 – 30.09.2015 r został uwzględniony w wysokości świadczenia decyzją z dnia 22.03.2016 r.

/decyzja – k. 31 akt ZUS/

Decyzją z dnia 22 kwietnia 2016 r organ rentowy przeliczył emeryturę od 1 kwietnia 2016 r – od miesiąca w którym zgłoszono wniosek. Do ustalenia podstaw wymiaru emerytury przyjęto:

- dotychczasową podstawę wymiaru świadczenia

- wskaźnik wysokości podstawy wymiaru z poprzedniej decyzji przyjęty do obliczenia emerytury wynosi 60,05

- podstawa wymiaru obliczona przez pomnożenie wskaźnika wysokości podstawy wymiaru 60,05 % przez kwotę bazową 855,35 zł wynosi 513,64 zł,

- do ustalenia wysokości emerytury zakład uwzględnił 41 lat, 8 miesięcy i 4 dni okresów składkowych (500 miesięcy), 3 lata (36 miesięcy) okresów nieskładkowych.

Po zmianie stażu/ doliczono okres 1.01.2016 – 31.03.2016/ emerytura wynosi 1288,97 zł, po ograniczeniu do 100% podstawy wymiaru – 1288,97 zł.

Emerytura po waloryzacji wynosi 1288,97 zł.

Do emerytury przysługuje dodatek pielęgnacyjny w kwocie 208,67 zł – od dnia 1 kwietnia 2016 r.

/decyzja – k. 34, zaświadczenie – k. 32, karta przebiegu zatrudnienia – k. 36 akt ZUS/

Decyzją z dnia 3 listopada 2016 r ZUS II Oddział w Ł., po rozpoznaniu wniosku z dnia 19 października 2016 r o uwzględnienie okresu zatrudnienia (ubezpieczenia) przeliczył emeryturę od 1 października 2016 r. Do ustalenia podstawy wymiaru emerytury przyjęto:

-dotychczasową podstawę wymiaru świadczenia

- wskaźnik wysokości podstawy wymiaru z poprzedniej decyzji przyjęty do obliczenia emerytury wynosi 60,05

- podstawa wymiaru obliczona przez pomnożenie wskaźnika wysokości podstawy wymiaru 60,65% przez kwotę bazową 855,35 zł wynosi 513,64 zł

Do ustalenia wysokości emerytury zakład uwzględnił: 42 lata, 2 miesiące 4 dni (506) okresów składkowych i 3 lata (36 miesięcy).

Po zmianie stażu pracy /doliczono okres 1.04.2016 – 30.09.2016/ emerytura wynosi 1288,97 zł.

Świadczenie ograniczone do 100 % podstawy wymiaru tj. do 1288,97 zł. Do emerytury przysługuje dodatek pielęgnacyjny w kwocie od 1 czerwca 2016 r – 208, 67 zł.

/decyzja – k. 43, zaświadczenie – k. 40, karta przebiegu zatrudnienia – k. 42 akt ZUS/

Hipotetyczna wysokość świadczenia z uwzględnieniem angażu z dnia 30 marca 1973 r, umowy o pracę z dnia 15 marca 1975 r, świadectwa pracy z dnia 4 lutego 1975 r za okres zatrudnienia od 10.02.1972 r do 31.01.1975 r i od 17.03.1975 – do 18.01.1982 r w (...) Przedsiębiorstwie (...) wynosi: wskaźnik wysokości podstawy wymiaru z 20 najkorzystniejszych lat kalendarzowych tj. z lat 1960,1963,1966 – 1970,1975- 1976,1979- 1982, 1984 – 1987, 1992-1994 wyniósł 60,65%. Kwota emerytury nie ulega zmianie w związku z ograniczeniem do 100 % podstawy wymiaru.

/wyliczenie - k. 45 -49 akt ZUS/

Decyzją z dnia 17 stycznia 2017 r ZUS II Oddział w Ł., po rozpoznaniu wniosku z dnia 9 stycznia 2017 r o uwzględnienie okresu zatrudnienia (ubezpieczenia) przeliczył emeryturę od 1 stycznia 2017 r. Do ustalenia podstawy wymiaru emerytury przyjęto:

-dotychczasową podstawę wymiaru świadczenia

- wskaźnik wysokości podstawy wymiaru z poprzedniej decyzji przyjęty do obliczenia emerytury wynosi 60,05.

Do ustalenia wysokości emerytury zakład uwzględnił: 42 lata, 5 miesiące 4 dni (509) okresów składkowych i 3 lata (36 miesięcy) okresów nieskładkowych.

Po zmianie stażu pracy /doliczono okres 1.10.2016 – 31.12.2016/ emerytura wynosi 1288,97 zł.

Świadczenie ograniczone do 100 % podstawy wymiaru tj. do 1288,97 zł. Do emerytury przysługuje dodatek pielęgnacyjny w kwocie od 1 grudnia 2016 r – 208, 67 zł.

/decyzja – k. 97, karta przebiegu zatrudnienia – k. 95/

Sąd Okręgowy dokonał następującej oceny dowodów i zważył, co następuje:

Na wstępie należy podnieść, że brak było podstaw do odrzucenia odwołań na podstawie art. 199 § 1 pkt. 2 kpc, z uwagi na to, że organ rentowy wydał nowe decyzje, od których przysługiwało odwołanie.

W świetle zebranego w sprawie materiału dowodowego odwołania wnioskodawcy nie zasługują na uwzględnienie.

Zgodnie z art. 114 ust. 1 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (tekst jednolity Dz. U. z 2016 poz. 887) prawo do świadczeń lub ich wysokość ulega ponownemu ustaleniu na wniosek osoby zainteresowanej lub z urzędu, jeżeli po uprawomocnieniu się decyzji w sprawie świadczeń zostaną przedłożone nowe dowody lub ujawniono okoliczności istniejące przed wydaniem tej decyzji, które mają wpływ na prawo do świadczeń lub na ich wysokość.

Stosownie do brzmienia art. 111 ustawy o emeryturach i rentach z FUS wysokość emerytury lub renty oblicza się ponownie, z zastrzeżeniem ust. 2 i 3, od podstawy wymiaru ustalonej w myśl art. 15, jeżeli do jej obliczenia wskazano

podstawę wymiaru składki na ubezpieczenie społeczne lub ubezpieczenia emerytalne i rentowe na podstawie przepisów prawa polskiego:

- 1) z liczby kolejnych lat kalendarzowych i w okresie wskazanym do ustalenia poprzedniej podstawy wymiaru świadczenia,
- 2) z kolejnych 10 lat kalendarzowych wybranych z 20 lat kalendarzowych, poprzedzających bezpośrednio rok kalendarzowy, w którym zgłoszono wniosek o przyznanie emerytury lub renty albo o ponowne ustalenie emerytury lub renty, z uwzględnieniem art. 176,
- 3) z 20 lat kalendarzowych wybranych z całego okresu podlegania ubezpieczeniu, przypadających przed rokiem zgłoszenia wniosku o ponowne ustalenie emerytury lub renty,

- a wskaźnik wysokości podstawy wymiaru jest wyższy od poprzednio obliczonego.

W myśl art. 15 ust. 1 analizowanej ustawy podstawę wymiaru emerytury i renty stanowi ustalona w sposób określony w ust. 4 i 5 przeciętna podstawa wymiaru składki na ubezpieczenia emerytalne i rentowe lub na ubezpieczenie społeczne na podstawie przepisów prawa polskiego w okresie kolejnych 10 lat kalendarzowych, wybranych przez zainteresowanego z ostatnich 20 lat kalendarzowych poprzedzających bezpośrednio rok, w którym zgłoszono wniosek o emeryturę lub rentę, z uwzględnieniem ust. 6 i art. 176. Natomiast stosownie do brzmienia ust. 2a tego samego przepisu, jeżeli nie można ustalić podstawy wymiaru składek w okresie pozostawania w stosunku pracy wskazanym do ustalenia podstawy wymiaru emerytury i renty, za podstawę wymiaru składek przyjmuje się kwotę obowiązującego w tym okresie minimalnego wynagrodzenia pracowników, proporcjonalnie do okresu podlegania ubezpieczeniu i wymiaru czasu pracy. Z kolei na podstawie ust. 6 omawianego przepisu na wniosek ubezpieczonego podstawę wymiaru emerytury lub renty może stanowić ustalona w sposób określony w ust. 4 i 5 przeciętna podstawa wymiaru składki na ubezpieczenie społeczne lub ubezpieczenia emerytalne i rentowe w okresie 20 lat kalendarzowych przypadających przed rokiem zgłoszenia wniosku, wybranych z całego okresu podlegania ubezpieczeniu.

Jak stanowi art. 15 ust. 4 w/w ustawy w celu ustalenia podstawy wymiaru emerytury lub renty:

1. oblicza się sumę kwot podstaw wymiaru składek i kwot, o których mowa w ust. 3, w okresie każdego roku z wybranych przez zainteresowanego lat kalendarzowych,
2. oblicza się stosunek każdej z tych sum kwot do rocznej kwoty przeciętnego wynagrodzenia, ogłoszonej za dany rok kalendarzowy, wyrażając go w procentach, z zaokrągleniem do setnych części procentu,
3. oblicza się średnią arytmetyczną tych procentów, która, z zastrzeżeniem ust. 5, stanowi wskaźnik wysokości podstawy wymiaru emerytury lub renty, oraz
4. mnoży się przez ten wskaźnik kwotę bazową, o której mowa w art. 19,

przy czym wskaźnik wysokości podstawy wymiaru nie może być wyższy niż 250 %, jednakże przy ponownym przeliczeniu wysokości emerytury należy mieć na względzie, iż zgodnie z art. 111 ust. 2 ustawy uwzględnia się kwotę bazową ostatnio przyjętą do obliczenia świadczenia.

Przytoczone zasady postępowania – w świetle uchwały Sądu Najwyższego z dnia 7 maja 2003 roku o sygn. akt III UZP 2/03 (OSNP 2003/14/338) - tak przy ustalaniu prawa do świadczenia, jak i jego przeliczaniu, pozwalają na ogólną uwagę, iż zamiarem ustawodawcy było umożliwienie ubezpieczonemu dokonania wyboru, w ramach prawa, najkorzystniejszego z ich punktu widzenia okresu, z którego podstawa wymiaru składek ubezpieczeniowych, będzie stanowić podstawę wymiaru świadczenia.

Zgodnie z § 21 ust. 1 rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Społecznej z dnia 11 października 2011 roku w sprawie postępowania o świadczenia emerytalno-rentowe (Dz. U. z 2011 r. Nr 237 poz. 1412) środkiem dowodowym stwierdzającym wysokość wynagrodzenia, dochodu, przychodu oraz uposażenia przyjmowanego do ustalenia podstawy wymiaru emerytury lub renty są zaświadczenia pracodawcy lub innego płatnika składek, legitymacja ubezpieczeniowa lub inny dokument, na podstawie którego można ustalić wysokość wynagrodzenia, dochodu, przychodu lub uposażenia.

Wskazana tu regulacja, wyrażona także w poprzednio obowiązującym rozporządzeniu Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 roku w sprawie postępowania o świadczenia emerytalno - rentowe i zasad wypłaty tych świadczeń (Dz. U. Nr 10 poz. 49 ze zm.) wyznacza kierunek postępowania dowodowego, nie oznacza to jednak, aby wysokość uzyskiwanego uposażenia nie mogła być wykazana i w inny sposób, tak przy pomocy pisemnych środków dowodowych pochodzących od pracodawcy, czy też nawet dowodów pośrednich, nie wyłączając zeznań świadków - aczkolwiek wskazujących wprost na wysokość wynagrodzenia danego zainteresowanego (tak m. in. SN w wyroku z 25.07.1997r. - II UKN 186/97, OSNAP 1998/11/324 a także SA w Warszawie wyrok z dnia 4.03.1997r. - III AUa 105/97, Apel. W-wa 1997/2/7 SA w Rzeszowie z dnia 27.06.1995 - III Aur 177/95, OSA 1996/10/32, czy SA w Białymstoku III Aur 294/93, PS - wkład. 1994/3/6).

Zgodnie z art. 53 ustawy emerytalnej

1. Emerytura wynosi:

1) 24% kwoty bazowej, o której mowa w art. 19, z zastrzeżeniem ust. 3 i 4, oraz

2) po 1,3% podstawy jej wymiaru za każdy rok okresów składkowych,

3) po 0,7% podstawy jej wymiaru za każdy rok okresów nieskładkowych

- z uwzględnieniem art. 55.

2. Przy obliczaniu emerytury okresy, o których mowa w ust. 1 pkt 2 i 3, ustala się z uwzględnieniem pełnych miesięcy.

3. Emeryturę, której podstawę wymiaru stanowi podstawa wymiaru świadczenia, o którym mowa w art. 21 ust. 1 pkt 1 i ust. 2, oblicza się od tej samej kwoty bazowej, którą ostatnio przyjęto do ustalenia podstawy wymiaru, a następnie emeryturę podwyższa się w ramach waloryzacji przypadających do dnia nabycia uprawnień do emerytury.

4. Przepisu ust. 3 nie stosuje się, jeżeli zainteresowany po nabyciu uprawnień do świadczenia, którego podstawę wymiaru wskazał za podstawę wymiaru emerytury, podlegał co najmniej przez 30 miesięcy ubezpieczeniu społecznemu lub ubezpieczeniom emerytalnemu i rentowym.

5. Przepisy ust. 3 i 4 stosuje się odpowiednio, jeżeli podstawę wymiaru emerytury stanowi podstawa wymiaru emerytury przyjętej do obliczenia świadczenia przedemerytalnego.

Zgodnie z art. 86 ust. 1 ustawy emerytalnej kwota emerytury lub renty wraz ze zwiększeniami, o których mowa w art. 56 ust. 3 i 4 lub w art. 73 ust. 3 i 4, nie może przekraczać 100% podstawy wymiaru emerytury lub renty.

Wysokość emerytury lub renty nie może przekroczyć 100% podstawy ich wymiaru, co w praktyce oznacza, że kwota świadczenia obliczonego według zasad wynikających art. 53 nie może być wyższa niż kwota średnich zarobków z kolejnych 10 lat kalendarzowych wybranych przez zainteresowanego z ostatnich 20 lat poprzedzających bezpośrednio rok złożenia wniosku o emeryturę lub rentę (ewentualnie 20 lat z całego okresu ubezpieczenia) wyrażona w procencie do wynagrodzeń przeciętnych w tych latach powiększona o kwotę bazową.

Zgodnie z art. 112 ustawy emerytalnej, jeżeli emeryt lub rencista zgłosi wniosek o ponowne ustalenie wysokości świadczenia przez doliczenie nieuwzględnionych dotychczas w wymiarze świadczenia okresów składkowych lub nieskładkowych, kwotę przysługującego świadczenia zwiększa się doliczając:

1) do kwoty emerytury, o której mowa w art. 53, lub renty z tytułu całkowitej niezdolności do pracy:

a) po 1,3% podstawy wymiaru, ustalonej w wyniku waloryzacji, za każdy rok okresów składkowych, o których mowa w art. 6,

b) po 0,7% podstawy wymiaru, ustalonej w wyniku waloryzacji, za każdy rok okresów nieskładkowych, o których mowa w art. 7;

2) do kwoty renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy oraz do kwoty renty rodzinnej część wzrostu, o którym mowa w pkt 1, ustaloną przy zastosowaniu wskaźnika procentowego, określonego odpowiednio w art. 62 ust. 2 lub w art. 73 ust. 1.

2. Przy obliczaniu wzrostu, o którym mowa w ust. 1, okresy składkowe i nieskładkowe ustala się z uwzględnieniem pełnych miesięcy.

Zgodnie z art. 113 cytowanej ustawy ponowne ustalenie wysokości emerytury lub renty z tytułu niezdolności do pracy, poprzez doliczenie nieuwzględnionych dotychczas w wymiarze świadczenia okresów składkowych lub nieskładkowych, następuje na wniosek zgłoszony nie wcześniej niż po zakończeniu kwartału kalendarzowego, jeżeli emeryt lub rencista pozostaje w ubezpieczeniu, chyba że w kwartale kalendarzowym ustało ubezpieczenie.

Zgodnie z art. 116 ust. 1 postępowanie w sprawach świadczeń wszczyna się na podstawie wniosku zainteresowanego, chyba że ustawa stanowi inaczej.

Zgodnie z art. 129 ust. 1 ustawy emerytalnej świadczenia wypłaca się poczynając od dnia powstania prawa do tych świadczeń, nie wcześniej jednak niż od miesiąca, w którym zgłoszono wniosek lub wydano decyzję z urzędu.

Należy podkreślić, iż Sąd nie jest związany ograniczeniami dowodowymi określonymi dla dowodzenia przed organami rentowymi, co wynika z treści art. 473 k.p.c. i sprawia, że każdy fakt może być dowodzony wszelkimi środkami, które Sąd uzna za pożądane i ich dopuszczenie za celowe.

W rozpoznawanej sprawie wnioskodawca domagał się ponownego przeliczenia emerytury, wskazując, że dysponuje nowymi dowodami, które załączył do wniosku przed organem rentowym. Były to:

- angaż z dnia 30 marca 1973 r. dotyczący zatrudnienia w Przedsiębiorstwie (...),

- karta zmian w stosunku pracy pracownika z okresu zatrudnienia w Miejskim Przedsiębiorstwie (...) w Ł. dotyczące 1971 r,

- umowa o pracę z dnia 15 marca 1975 r. dotycząca (...) Przedsiębiorstwa (...),

- angaż z dnia 28 maja 1979 r. dotyczący zatrudnienia w Przedsiębiorstwie (...)

- angaż z 21 kwietnia 1979 r. dotyczący zatrudnienia w Przedsiębiorstwie (...),

- zaświadczenie o kontynuowaniu zatrudnienia na podstawie umowy zlecenia (1.06.2015 – 30.09.2015).

Przy czym z ustaleń wynika, że umowa o pracę z dnia 15 marca 1975 r, angaż z 21 kwietnia i 28 maja 1979 r zostały załączone wcześniej do akt rentowych i na ich podstawie były dokonywane wyliczenia, w szczególności, które stały się podstawą naliczenia wysokości emerytury na mocy wyroku SO z dnia 15 lutego 2007 r, zatem nie stanowią nowej okoliczności w sprawie.

Dokument w postaci kart zmiany nie figurował w aktach rentowych. Jednakże przy ustaleniu wysokości świadczenia z okresu zatrudnienia w MPK uwzględniono stawki godzinowe z angaży – 6,40 zł sierpień -wrzesień 1971 r, październik 1971 – luty 1972 – 5,20 zł, które widniały na tych dokumentach.

Natomiast okres zatrudnienia 1.06.2015 – 30.09.2015 r został uwzględniony w wysokości świadczenia decyzją z dnia 22.03.2016 r./doliczenie do stażu/.

Hipotetyczna wysokość świadczenia z uwzględnieniem angaży z dnia 30 marca 1973 r/nowy dokument/, umowy o pracę z dnia 15 marca 1975 r, świadectwa pracy z dnia 4 lutego 1975 r/nowy dokument zawarty w aktach osobowych/ za okres zatrudnienia od 10.02.1972 r do 31.01.1975 r i od 17.03.1975 – do 18.01.1982 r w (...) Przedsiębiorstwie (...) wynosi: wskaźnik wysokości podstawy wymiaru z 20 najkorzystniejszych lat kalendarzowych tj. z lat 1960,1963,1966 – 1970,1975- 1976,1979- 1982, 1984 – 1987, 1992-1994 wyniósł 60,65%. Kwota emerytury nie ulega jednak zmianie w związku z ograniczeniem do 100 % podstawy wymiaru, zgodnie z cytowanym art. 86 ustawy emerytalnej. Zatem brak z tego powodu podstaw do przeliczenia świadczenia.

Wnioskodawca wnosił o wyliczenie jego wynagrodzenia za lata 1964,1965. Wskazał, że w okresie 1959 – 1966 pracował jako rdzeniarnik w odlewni, a jego zarobki przekraczały 118 % średniej krajowej. Pracując jako kierowca czy brygadzysta miał także dodatek w wysokości 20 %, pracował wówczas 14 godzin na dobę, zarobki w okresie 1978 – 1982 sięgały 10000 zł na rękę, była to praca na akord.

Wnioskodawca oświadczył, że kwestionuje okres pracy w F. – 1959 – 1966, okres 1968 – 1982 , nadto, że nie zostały doliczone do emerytury 3 kwartały 2016 r i 4 kwartały 2016 r.

W piśmie z dnia 25 kwietnia 2017 r wnioskodawca wskazał, że ZUS nie wliczył okresu pracy, gdy był na emeryturze i wpłacał, co się należało do ZUS, w MPK miał dodatkowe składniki wynagrodzenia w postaci premii 50%,30%, dodatkowo zalicza się dziennie 6,40 zł za obsługę codzienną samochodu, na rdzemiarni zarobki były od 116 – 118 % średniej krajowej, pracował w kolejnych latach po 12 -14 godzin, a zarobki wynosiły 160-180% średniej krajowej, organ rentowy nie zaliczył okresów ubezpieczenia za 2015,2016 i I kwartał 2017 r.

Odnosząc się do tych zarzutów należy podnieść, że wskazane przez wnioskodawcę okresy ubezpieczenia 2015 – 2016 były zaliczane do stażu ubezpieczeniowego kolejnymi decyzjami – zgodnie z wnioskami i zaświadczeniami składanymi przez wnioskodawcę. Jedynie ostatni wymieniony okres – I kwartał 2017 r nie został zaliczony, przy czym okres ten dotyczy okresu po wydaniu spornych decyzji, zatem wniosek w tym zakresie Sąd przekazał do rozpoznania organowi rentowemu na podstawie art. 477 ze z. 10 § 2 kpc. Bowiem odwołanie od decyzji organu rentowego w sprawach z zakresu ubezpieczeń społecznych pełni rolę pozwu i wszczyna postępowanie sądowe. Przeniesienie sprawy na drogę sądową przez wniesienie odwołania od decyzji organu rentowego ogranicza się do okoliczności uwzględnionych w decyzji a spornych między stronami; poza tymi okolicznościami spór sądowy nie może zaistnieć. Przed sądem ubezpieczony może jedynie żądać korekty stanowiska zajętego przez organ rentowy i wykazywać swą rację, odnosząc się do przedmiotu sporu objętego decyzją, nie może natomiast żądać czegoś, o czym organ rentowy nie decydował. Dlatego też odwołanie wniesione od decyzji organu rentowego nie ma charakteru samodzielnego żądania, a jeżeli takie zostanie zgłoszone, sąd nie może go rozpoznać, lecz zobowiązany jest - zgodnie z treścią art. 477¹⁰ § 2 k.p.c. - przekazać go do rozpoznania organowi rentowemu. Tym samym kontrolna rola sądu musi korespondować z zakresem rozstrzygnięcia dokonanego w decyzji organu rentowego, gdyż - stosownie do treści art. 477¹⁴ § 2 i art. 477^{14a} k.p.c.- w postępowaniu wywołanym wniesieniem odwołania do sądu pracy i ubezpieczeń społecznych sąd rozstrzyga o prawidłowości zaskarżonej decyzji w granicach jej treści i przedmiotu.

W zakresie pozostałych zastrzeżeń – co do wysokości przyjętego wynagrodzenia w pozostałych okresach /dodatkowe składniki, większa ilość godzin, niż normatywny czas pracy, inne okresy ubezpieczenia/ - w niniejszym postępowaniu, oprócz własnych twierdzeń co do wysokości otrzymywanego wynagrodzenia, bowiem ze spornego okresu brak jest jakichkolwiek dokumentów, nie zgłosił wniosków dowodowych, mających skutecznie udowodnić te okoliczności, mimo kierowanego pouczenia. /zarządzenie – k. 14 w zw. z k. 36/. Sąd nie dał wiary wnioskodawcy co do

prezentowanej w przesłuchaniu wersji co do wysokości otrzymywanych wynagrodzeń, bowiem jego zeznania nie znalazły potwierdzenia w pozostałym materiale dowodowym, w szczególności w dokumentach, czy zeznaniach świadka. Przesłuchany bowiem świadek, którego zeznania Sąd pominął, nie miał żadnej wiedzy na temat wynagrodzenia wnioskodawcy, jaki i swojego wynagrodzenia.

Skarżący w toku niniejszego postępowania nie udowodnił w sposób pewny i konkretny faktycznego wynagrodzenia, jakie uzyskiwał w spornych okresach.

Stosownie do treści art. 6 k.c., ciężar udowodnienia faktu spoczywa na osobie, która z faktu tego wywodzi skutki prawne. W postępowaniu sądowym ubezpieczony może korzystać z wszelkich środków dowodowych stwierdzających wysokość zarobków lub dochodów stanowiących podstawę wymiaru emerytury lub renty, w szczególności z dowodów z dokumentów oraz z przesłuchania świadków (zob. wyrok Sądu Najwyższego z 25 lipca 1997r., II UKN 186/97, OSNP 11/1998, poz. 342). Nie jest możliwe obliczanie wysokości emerytury wyłącznie na podstawie twierdzeń wnioskodawcy. Twierdzenia te muszą być udowodnione. Wskazać należy, iż nie jest rzeczą Sądu zarządzenie dochodzeń w celu uzupełnienia lub wyjaśnienia twierdzeń stron i wykrycia środków dowodowych pozwalających na ich udowodnienie ani też Sąd nie jest zobowiązany do przeprowadzenia z urzędu dowodów zmierzających do wyjaśnienia okoliczności istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy (art. 232 k.p.c.). Obowiązek przedstawienia dowodów spoczywa na stronach (art. 3 k.p.c.), a ciężar udowodnienia faktów mających dla rozstrzygnięcia sprawy istotne znaczenie (art. 227 k.p.c.) spoczywa na stronie, która z faktów tych wywodzi skutki prawne (art. 6 k.c.). Stanowisko takie zawarł Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 17 grudnia 1996 roku sygn. akt I CKU 45/96 (opubl. OSNC z 1997r., z.6-7, poz.76). Podobnie, w wyroku z dnia 7 października 1998 roku w sprawie o sygn. akt II UKN 244/98, (OSNAPiUS 1999, nr 20, poz. 662), Sąd Najwyższy stwierdził nawet, że od dnia 1 lipca 1996 roku nastąpiło zniesienie zasady odpowiedzialności sądu za wynik postępowania dowodowego, także w sprawach z zakresu ubezpieczeń społecznych.

Podobny pogląd zaprezentował Sąd Apelacyjny w Łodzi w uzasadnieniu wyroku z dnia 15 marca 2006 roku, zapadłego w sprawie o sygn. akt III AUa 1096/05, wskazując, iż ujemne konsekwencje związane z trudnościami w dokumentowaniu wysokości wynagrodzeń z lat odległych nie powinny obciążać wyłącznie ubezpieczonych, jednakże nie można również odpowiedzialności za taki stan rzeczy przenosić wyłącznie na Zakład Ubezpieczeń Społecznych. Ustawowym wymogiem jest bowiem wykazanie przez ubezpieczonego konkretnych kwot otrzymanych przez niego zarobków, jako podstawy wymiaru składek na ubezpieczenie emerytalne i rentowe lub ubezpieczenie społeczne, przy czym nie może istnieć tu żaden stan niepewności, co do wysokości.

Reasumując stwierdzić należy, że brak jest podstaw do innego sposobu obliczenia wysokości emerytury wnioskodawcy, niż uczynił to organ rentowy.

Wobec powyższego, Sąd Okręgowy na podstawie art. 477¹⁴ § 1 k.p.c., orzekł jak sentencji w zakresie pkt. 1. W pkt. 2 orzeczono o przekazaniu roszczenia na podstawie art. 477 ze z. 10 § 2 kpc, celem rozpoznania wniosku o uwzględnienie kolejnego okresu stażowego.

ZARZĄDZENIE

odpis wyroku wraz z uzasadnieniem doręczyć wnioskodawcy.